

ЧЕРНА КАТО АБАНОС

САЛА
СИМУКА

Превод Ирина Денева – Слав

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Musta Kuin Eebenpuu*

Copyright © Salla Simukka, 2016

Original edition published by Tammi Publishers.

Bulgarian edition published by agreement with Tammi Publishers and Elina Ahlback Literary Agency, Helsinki, Finland.

Превод Ирина Денева – Слав

Редактор Петя Дочева

Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-1927-4

*За всички, които обичат.
За всички, които са сами.*

Наблюдавам те.

Наблюдавам те, без да знаеш. Следя всяко твое движение, виждам всеки нов израз на лицето ти. Мислеше си, че си невидима и незабележима, но аз виждам всичко, което правиш.

Познавам те по-добре от всеки друг. Познавам те по-добре, отколкото ти познаваш себе си.

Знам всичко за теб.

ПЕТЪК, 8 ДЕКЕМВРИ

1

Лумики се събуди под нечий поглед.

Поглед, изпълнен с топлота. Беше горещ, изгаряше кожата и съзнанието ѝ. Очите познаваше като своите. Бледосини – цветът на леда и водата, на небето и светлината. Сега тези очи се усмихваха, макар погледът да бе твърд и настойчив. Една ръка се вдигна и я погали по косата, после продължи в нежна милувка по бузата и шията ѝ. Лумики усети тръпката на желанието – първо в корема си и после по-надолу. Тръпката бе толкова силна, че не беше сигурна дали ѝ е замайващо хубаво, или непоносимо болезнено. Беше готова за секунда. Блейс можеше да прави каквото поиска с нея. Беше готова на всичко, абсолютно всичко. Вярваше му и знаеше, че каквото и да ѝ направи, ще е чисто удоволствие. Двамата си доставяха удоволствие взаимно, защото всеки от тях искаше най-доброто за другия. Не биха се задоволили с нищо по-малко.

Блейс задържа ръката си на шията ѝ и продължи да я гледа. Лумики усети как слабините ѝ започват да туптят. Дишането ѝ се ускори. Пулсът ѝ биеше срещу пръстите

на Блейс. Той се наведе напред, докосна устните ѝ със своите, прекара бавно език по долната ѝ устна, все още без да я целува истински. Лумики едва се удържаше да не го сграбчи и да засмуче алчно устата му. Накрая Блейс нежно притисна устни към нейните и взе да я целува неустойимо, както винаги. Лумики би изстенала, ако можеше да издаде и звук. Затвори очи и си помисли как ще му се отдаде без каквито и да е задръжки.

Изведнъж целувката се промени, стана по-мека, нежна, по-колеблива. Вече не я целуваше Блейс. Лумики отвори очи и човекът, който я целуваше, се дръпна. Тя го погледна право в очите.

Кафяви, дружелюбни, щастливи очи.

Очите на Сампса.

– Добро утро, Спяща красавице – каза Сампса и се наведе отново да я целуне.

– На колко години стана тази приказка? – попита Лумики и се протегна.

Ръцете ѝ бяха изтръпнали.

– Поне на сто.

Смехът на Сампса изшумоля по шията ѝ. Погъделичка я. Стана ѝ приятно.

– Всъщност е много по-стара. Перо я е написал през 17-и век, а Братя Грим са написали своята версия два века по-късно. Само дето приказката се е разказвала много преди това. Знаеш ли, че в една от ранните версии принцът изобщо не събужда Спящата красавица с целувка? Направо я изнасилва. И дори това не я събужда, докато ражда близнаци, които...

Сампса бе пхнал ръка под завивката и галеше бедрата на Лумики, бавно приближавайки слабините ѝ. Взе да ѝ става трудно да говори. Желанието, което бе събудил

снят, още не беше изчезнало.

– Остави лекцията за училище – прошепна Сампса и я целуна по-настойчиво.

Лумики спря да мисли за всичко друго, освен за устните и пръстите на Сампса. Нямаше никакви причини да мисли за каквото или за когото и да било друг.

Седнала до кухненската маса, Лумики се загледа в Сампса, който ѝ вареше кафе в кафеварката и топлеше вода на другия котлон за своето какао. Имаше приятно мускулист, самоуверен гръб. Карираното долнище от пижама, което носеше, се бе свлякло по хълбоците му достатъчно, та да разкрие малките вдлъбнатинки от двете страни на гръбнака му, под кръста. Лумики устоя на подтика да стане и да сложи палци върху тях.

Тъмнокестенявата коса на Сампса беше разрошена. Тананикаше си песента, която в момента репетираха с групата. Свиреха съвременен фолк, а той беше цигулар и соло вокалист. Лумики бе ги слушала няколко пъти на училищни сбирки. Не беше точно музиката, която харесваше, но беше бърза, весела и енергична. За жанра си групата бе очевидно доста добра.

Раннодекемврийска суграшица биеше по кухненския прозорец. Лумики вдигна краката на стола си, обгърна ги с ръце и подпря брадичка на коленете си. Кога бе станало нормално в кухнята на жалкия ѝ едностаен апартамент всяка сутрин да се суети сладко полутоло момче?

Всичко бе започнало в началото на първия срок, в средата на август. Може би не съвсем в началото, тъй като през първите няколко дни всички в училище разпитваха Лумики за пожара в Прага и слушаха как е спасила членовете на сектата от самоубийството, което бяха замис-

лили. Какво беше чувството да си герой? Какво беше да си прочут? Какво беше да видиш снимката си по списанията? Разбира се, медиите във Финландия бяха отразили историята и всички вестници искаха да интервюират Лумики, когато се прибра. Само че тя отказа.

На любопитните въпроси на съучениците си отговаряше кратко, докато накрая им доскуча да се опитват да изкопчат нещо повече от нея.

Тогава се появи Сампса. През цялото време бе ходил в същото училище. Беше вървял по същите коридори, беше седял в същите класни стаи. Лумики знаеше как се казва, но досега в нейните очи той бе просто едно от многото лица в училищната тълпа.

Един ден той седна до нея в стола. Поговориха си преди часа и в края на деня си тръгнаха заедно – той я изпрати чак до площада. Държеше се така, сякаш правеше най-естественото нещо на света. Не я притесняваше по никакъв начин и не се натрапваше в живота ѝ. Когато усетеше, че разговорът им е стигнал до естествения си край, не се опитваше да го продължи на всяка цена. Никога не се обиждаше, когато Лумики го срязваше, доста грубо понякога. Просто разговаряше с нея, гледаше я със своя дружелюбен, открит поглед, присъстваше в живота ѝ, но винаги знаеше кога да си тръгне, преди да стане неловко.

Всяко действие на Сампса казваше: „Не очаквам нищо от теб. Не се надявам да получа нищо от теб. Нищо не изисквам. Бъди каквато си. Просто ми е приятно да прекарвам времето си с теб. Самоуважението ми не зависи от всяка твоя усмивка, но ако ми се усмихнеш, няма да имам нищо против“.

Постепенно Лумики откри, че очаква срещите си със

Сампса. Ставаше ѝ топло, когато седнеше близо до нея и я погледнеше право в очите, искрено и радостно. В стомаха ѝ пърхаха пеперуди, когато ръката му докоснеше нейната.

Започнаха да се виждат извън училище. Отдаваха се на дълги разходки, пиеха заедно кафе, ходеха на концерти. Лумики се чувстваше като перце, което нежният бриз разнася в моменти и ситуации, които ѝ се струваха напълно естествени и правилни. Разходка ръка за ръка със Сампса. Леко непохватната, но топла първа целувка през една тъмна ноемврийска вечер. Ръката, която галеше косата ѝ и първия път, когато той остана да спи при нея. Сампса беше търпелив. Не се опитваше да принуди Лумики да прави неща, за които не е готова.

И тогава, една вечер, Лумики бе готова. Никак не се изненада, когато физическата близост със Сампса се окажа точно толкова приятна, безопасна и някак правилна, колкото и всичко друго, което правеше с него.

До декември вече официално бяха станали двойка. Лумики имаше чувството, че нещата са такива, каквито трябва да бъдат. Най-сетне бе се влюбила в друг. Беше преживяла Блейс и скъсването с него, макар да бе ѝ отнело много време – повече от година. Блейс бе изчезнал от живота ѝ, когато процесът по смяна на пола му от момиче в момче бе навлязъл в най-трудния етап. Блейс беше решил, че не може да поддържа връзка с никого в този момент, дори с Лумики, която обичаше. Тя нямаше избор, освен да приеме решението му, макар че така и не успя да го разбере.

А сега Сампса беше в кухнята ѝ, вареше кафе, тананикаше си и я караше да иска да целуне всеки прешлен на гръбнака му.

Такъв беше животът. Животът беше хубав.

Дори нямаше значение, че суграшицата удряше прозорците толкова силно, сякаш някой се опитваше да си проправи път през стъклото с нокти.

2

Имало едно време ключ.

Ключът бил метален, идеално пасващ на дланта, в която бил положен. В горната му част имало изкусно гравирано сърце. Ключът бил направен през 1898-а. В същата година направили и сандъче, с ключалка точно по мярка на ключа. С годините повърхността на ключа потъмняла от допира до човешките ръце. Първият, дето го докоснал, бил ковачът. После ключът стигнал до ръката на първия собственик на сандъчето, а той имал седем деца и всички те пипали ключа. Толкова много хора го пипали, че вече било невъзможно да се определят индивидуалните отпечатащи от пръстите им.

За последен път ключът бил докоснат преди петнайсет години. Тогава го пипали двама души, държали го в ръка един след друг. В техните ръце ключът бил много по-тежък, отколкото било реалното му тегло. И когато го завъртели в ключалката на сандъчето, се почувствали така, сякаш някой бил завъртял остър, назъбен нож в сърцата им. Когато ключът бил докоснат за последен път, по него покапали солени сълзи.

После ключът бил скрит. И останал скрит, невидим години наред.

Ала не бил забравен. На света имало двама души, които мислели за него всеки ден. Образът му бил вдълбан в паметта им и ги изгарял като нажежено желязо. Ако мислите им можели да накарат ключа да светне, ослепителната му светлина щяла да издаде скривалището му от километри разстояние.

Имало едно време ключ, който бил скрит.

В приказките, както и в живота, всяко скрито нещо иска да бъде намерено.

Ключът чакал да го докоснат отново и да отворят сандъчето. Чакал търпеливо, неподвижен и ням.

Скоро щяло да дойде неговото време.